"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଚାଲି ଚଳନର ଚାର୍ଟ ରଖ, ସାରା ଦିନରେ ଚଳଣି କିପରି ରହିଲା, ଚେକ୍ କର — ମୁଁ ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ଇମାନଦାର (ସଚ୍‌ଚୋଟ) ରହିଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିଛି ଏବଂ ତା'ର ଚିହ୍ନ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ରହିଥା'ନ୍ତି, ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ସଚ୍‌ଚୋଟ ଅଟନ୍ତି, କିଛି ବି ଲୁଚାନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । ସମ୍ମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ସ୍ନେହ ଆଦର କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଇ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ନେବାର ବୁଦ୍ଧି ରହିବା ଦରକାର ।

ଗୀତ:- ମହଫିଲ୍ ମେଁ ଜଲ ଉଠି ଶମା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଗୀତ ତ ଭୁଲ୍ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଶମା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗ୍ନିଶିଖା ନୁହଁ । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମାକୁ ଶମା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନେ ଅନେକ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ନଜାଣିବା କାରଣରୁ କହୁଛନ୍ତି — ନେତି-ନେତି, ଆମେ କିଛି ଜାଣିନାହୁଁ, କାରଣ ନାସ୍ତିକ ଅଟନ୍ତି । ଯାହା ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ, ଶମା, ମାଟି, ଗୋଡ଼ିରେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେହି ହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜେ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡେ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନାସ୍ତିକ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ନିଜେ ହିଁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା, ଏଥିରେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିର କାମ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମା ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ - ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧି ପାରସ ନା ପଥର ? ତେବେ ସମସ୍ତ ଆଧାର ଆତ୍ମା ଉପରେ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ତ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟେ ତେଣୁ ଯାହା ଚାହୁଁଛ କରିଯାଅ । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଆତ୍ମା ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟାର ଶକ୍ତି ବହୁତ ଅଧିକ ଥିବାରୁ କେହି ସୁଧୁରି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ରାତିରେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ସାରାଦିନର ଚାର୍ଟ ବାହାର କର — କ'ଣ କ'ଣ କରିଛି ? ମୁଁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଭୋଜନ କରିଛି ? ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅନୁସାରେ ଚଳଣି ଥିଲା ନା ନିର୍ବୋଧଙ୍କ ଭଳି ? ପ୍ରତ୍ୟହ ନିଜର ଚାର୍ଟ ନ ଲେଖିଲେ ତୁମର ଉନ୍ନତି କେବେ ହେଲେ ହେବ ନାହିଁ । ବହୁତଙ୍କୁ ମାୟା ଚାପୁଡ଼ା ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ଲେଖୁଛନ୍ତି ଆଜି ମୋର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅମୁକ ବ୍ୟକ୍ତିର ନାମ ରୂପରେ ଆକୃଷ୍ଟ ହେଲା, ଆଜି ଏହି ପାପ କର୍ମ ହେଲା । କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଏହିପରି ସତ୍ୟ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯେମିତି ଏବଂ ଯେପରି ଅଟେ ସେହିପରି ମୋତେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ଯାଇ କିଛି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ରହିଛନ୍ତି, ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରେ ନାହିଁ । ନିଜେ ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ଏଭଳି ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ଏହି ସମୟ ଆସିବ ଏବଂ ମୋତେ ପୁଣି ଆସି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାରା ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ନେବା କୌଣସି କମ୍ କଥା ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହେନତ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ଭଲ ରୂପେ ଆକ୍ରମଣ କରୁଛି, ବହୁତ ବଡ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି । ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ (ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧ) ହେଉଛି ନା । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଦକ୍ଷ ଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ମାୟା ସହିତ ବକ୍ସିଙ୍ଗ୍ ଚାଲିଥାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ବେହୋସ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମାୟାର ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସୁଛି, ଏପରି ହେଉଛି । ତାହା ପୁଣି ବହୁତ କମ୍ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟ କଥା ଲେଖିଥାନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୋତେ କିପରି ବାବାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ? କେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ନେବାକୁ ହେବ ? ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମାୟା ବହୁତ ପ୍ରବଳ । ସତ୍ୟ କହିବାରେ ବହୁତ ଲଜ୍ଜା ଆସିଥାଏ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି ଯାହାକି କହିବାକୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ରିଗାର୍ଡ (ସମ୍ମାନ) ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ବହୁତ ଭଲ, ଏହାଙ୍କୁ ଅଲ୍‌ରାଉଣ୍ଡ (ସବୁପ୍ରକାର) ସେବାରେ ପଠାଇଦେବା । ବାସ୍ ଦେହ ଅହଂକାର ଆସିଲା, ମାୟାର ଚାପୁଡ଼ା ଖାଇଲେ ଏବଂ ତଳକୁ ଖସିଲେ । ବାବା ତ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ମହିମା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଂଶସା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ନେହ ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ବହୁତ ଭଲ । ସ୍ଥୂଳ ସେବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଦେହ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ଭାବିବା — ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର କାମ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ । କେତେ ବଡ଼ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କର

ସନ୍ତାନ, ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଏବଂ ଅନୁଗାମୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସାରା ଦୁନିଆର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସେ ନିଜେ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସେତିକି ସମ୍ମାନ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଯଦି କେହି ବଡ଼ ଲୋକ ଆସନ୍ତି, ତେବେ କେତେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କେତେ ଆକର୍ଷଣ ରହିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଏପରି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି । ମାୟା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି କରି ଦେଇଛି । କହିଦେଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ଏତେ ଲମ୍ବା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସମସ୍ତେ ୧୦୦ ଶତକଡ଼ା ଅଜ୍ଞାନୀ ହେଲେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ କ'ଣ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥାକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି! ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏମାନେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଥିଲା, ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଅସୁର କୁହାଯାଉଛି । ଅସୁର ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । କେତେ ମରାମରି ଝଗଡ଼ା ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଖୁବ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତି ହେଉଛି । ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ୱାହା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏଥିପାଇଁ ଏହି ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଥରେ ବୋମା ତିଆରି ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଆଉ ବନ୍ଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଢ଼େର ବୋମା ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ବିନାଶ ତ ଫଟାଫଟ୍ ହେବା ଦରକାର ନା । ପୁଣି ଡାକ୍ତରଖାନା ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । କେହି ଜାଣି ମଧ୍ୟ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବା କିଛି ସାଧାରଣ କଥା ନୁହେଁ । ସାରା ଦୁନିଆର ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡ ତୁମେ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିପାରିବ! ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ - ଚାରିଆଡ଼େ କେବଳ ନିଆଁ ହିଁ ନିଆଁ ଲାଗିବ । ସାରା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କେତେ ବଡ଼ ଦୁନିଆ । ଆକାଶରେ ତ ନିଆଁ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଏହିଠାରେ ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏଠାରେ କେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଜୀବଜନ୍ତୁ ଓ ସାମଗ୍ରୀମାନ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମୁସ୍କିଲ୍‌ରେ ଧାରଣ ହେଉଛି । ବିଚାର କର — ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା! କେତେ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ । ଏବେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ଏହାର ବିନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣି ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏପରି ତ ବହୁତ ଲୋକେ ଶିବ ଶିବ କହୁଛନ୍ତି । ଛୋଟପିଲା ମଧ୍ୟ କହି ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ କିଛି ନାହିଁ । ଅନୁଭବ ଆଧାରରେ କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସେ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ଏହିପରି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ତ ମୁଁ ହେଉଛି ଆତ୍ମା — ଏକଥା ପକ୍କା କରି ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କର । ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ମୋ ଆତ୍ମାକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯେ ମୋଠାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ କିପରି ଭରି ରହିଛି, ପୁଣି କିପରି ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛି । ଏସବୁ କଥାକୁ ବହୁତ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ହିଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଏବେ ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା । ସେଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଶରୀରର ସ୍ମୃତି କମ୍ ହେଲେ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ । ନଚେତ୍ ଚଳଣି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନିକୃଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି କାହିଁକିନା ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସି କିଛି ନା କିଛି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ବହୁତ ସଚ୍ଚୋଟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତ ବହୁତ ଅଲବେଲା (ଖାମଖିଆଲ୍) ହେଉଛନ୍ତି । ଖାଦ୍ୟ, ପାନୀୟ, ବାତାବରଣ କିଛି ହେଲେ ସୁଧୁରିନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସମୟ ଆବଶ୍ୟକ । ତେବେ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ପାଇପାରିବେ । ଅଯଥାରେ ନିଜକୁ ଖୁସି କରିବା, ଏହା ଚଣା ଚୋବାଇବା ସହିତ ସମାନ ଅଟେ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଅନ୍ତର୍ମୁଖତା ଆବଶ୍ୟକ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଉପାୟ ଦରକାର । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ କେହି ହେଲେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝାଉନାହାନ୍ତି । କେବଳ କହିଦିଅନ୍ତି ଯେ ତୁମ କଥା ସବୁ ଠିକ୍ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛନ୍ତି । କେବଳ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) ମିଳୁଛି । ଆମର ଧନ୍ଦା ହେଲା ଆମେ ବାବାଙ୍କର ପୂରା ସେବା କରିବା । ତେବେ ସାରା ଦିନ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ହେଉଥିବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରୁଥିବେ ନା । ନଚେତ୍ ଉଚ୍ଚପଦ କିପରି ପାଇବେ! ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଭୟ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଓ ଶିବବାବା ଏକତ୍ର ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଇଞ୍ଜିନ୍ ମିଳିଛ କାହିଁକିନା ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ିବାର ଅଛି ନା । ଯେପରି ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚଢିବା ପାଇଁ ହେଲେ ଗାଡ଼ିରେ ଦୁଇଟି ଇଞ୍ଜିନ୍ ଲଗାଇଥାନ୍ତି । କେବେ କେବେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଗାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିଆସେ । ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି । ଚଢୁ-ଚଢୁ, ମେହନତ କରୁ କରୁ ଆଉ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ମାୟାର ଗ୍ରହଣ ଅର୍ଥାତ୍ ତୋଫାନ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ଏକଦମ୍ ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ି ଖଣ୍ଡ-ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଟିକିଏ ସେବା କରିଲେ ଅହଂକାର ଆସିଯାଉଛି ଏବଂ ତଳକୁ ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଇଏ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଏପରି କିଛି କରିବୁ ତେବେ ଆମକୁ ବହତୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ଅପେକ୍ଷା ବାହାରେ ରହିବା ବହୁତ ଭଲ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା, ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ଏପରି ଭୁଲ୍ କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ଯାହାକି ବାବାଙ୍କର ନାମ ବଦନାମ କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାଫଳରେ ବହୁତ ବଡ ଆଘାତ ଲାଗୁଛି । ଉତ୍ତରାଧୀକାରୀ ହେବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ଏତେ ଧନବାନ ହେଉଛନ୍ତି, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ କେହି

କେହି ବହୁତ ଭଲ ପିଲାଥା'ନ୍ତି, ତ କେହି କେମିତି ଥାନ୍ତି! ଅଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନକୁ ତ କୁହାଯାଏ ସମ୍ମୁଖରୁ ହଟିଯାଅ । ଏଠାରେ ତ ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ସନ୍ତାନର କଥା ନୁହେଁ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଏଥିରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମ ଉପରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବେ ପୁଣି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରିବେ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏତେ ଗାଳି ଦେଇଆସିଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହୁଛନ୍ତି ଅଥବା ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱର କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କମ୍ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ଏମିତି କ'ଣ ବିନା ଦଣ୍ଡରେ ଚାଲିଯିବେ ? ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆହୁରି ବିପଦ ରହିଛି । ସମୟ ଆସିଲେ ବାବା ଏହି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ହିସାବ ନେବେ । ମହାବିନାଶ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ନା, ଏଥିରେ ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖ କାହାକୁ-କାହାକୁ ଶାନ୍ତିର ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାସ୍ତବରେ ଶାନ୍ତିସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ତ କେବଳ ଜଣେ ନା! ପିଲାମାନେ ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଦୁନିଆରେ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ଭଗବାନଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଶ୍ରୀମତ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତାକୁ କେତେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ଯଦି କାହାର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଥବା ମନ୍ଦିରକୁ କିଛି କ୍ଷତି କରିଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ଜଳିପୋଡି ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏମାନେ ତ ମନ୍ଦିର-ମସ୍‌ଜିଦ୍ ଆଦିକୁ ଜଳାଇ ଦେବେ । ତେଣୁ ଏସବୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ କେବଳ ଏହି ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜର ଘର ସଂସାରର ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଏଠାକୁ ତ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଛେଳି ସଦୃଶ ତ' କାହାକୁ ରଖାଯିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏହା ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ତ ବହୁତ ଯତ୍ନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆଣିବା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏତେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏତେ ଦାୟିତ୍ୱ କିଏ ନେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଛୁଟି ମିଳିଲେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବା, ଚାଲ ମଧୁବନ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା । ତେବେ ତ ଏଠାରେ ଯେପରି କି ଧର୍ମଶାଳା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ କିପରି କୁହାଯିବ! ବାବା ଯାଞ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି କେତେବେଳେ ଆଦେଶ ଦେଇ ଦେବେ ଯେ କେହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଣିବେ ନାହିଁ । ଏହି ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା ଲାଗୁଛି । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଗୁପ୍ତ । ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ) ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ କାହାର କାହାର ସମ୍ମାନ ନାହିଁ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମର ତ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଏତିକି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ - ଶିବବାବା ତ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନା । ମାୟା ନାକରୁ ଧରି ଓଲଟା କାମ କରାଇ ଦେଉଛି, କାହାକୁ ଛାଡୁ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀରେ ତ ସବୁ ଦରକାର ନା । ଏହିସବୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ । ଦଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଛି । ତଥାପି କେହି କେହି ପାପ କରିବା ଛାଡୁନାହାଁନ୍ତି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ଯେପରି ଗଣ୍ଠି ପକାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ହିଁ ଆସିବୁ, ସେଥିପାଇଁ ପାପ କରିବା ଛାଡୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆହୁରି ଭଲ ଭାବରେ ନିଜ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ତ ପଡୁଛି ନା । ଏପରି ଗଣ୍ଠି ପକାଅ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ହିଁ ହେବି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଗଣ୍ଠି ପକାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ କର ଯେ ଆମକୁ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ଗଣ୍ଠି ପକାଉଛନ୍ତି, ଚାର୍ଟ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ — ଆଜି ଦିନରେ ମୁଁ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କାମ କରିନାହିଁ ତ! ଏହିପରି ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରଖୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି । ମାୟା ବହୁତଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିଦେଉଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ମୁଁ ସୁଖ ଦେଉଛି, ମାୟା ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ଶରୀରର ଅଭିମାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ, ଚାଲି- ଚଳଣିକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ନିଜକୁ ଖୁସି କରି ବେପରୁଆ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ସାବଧାନ ହୋଇ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଯେକୌଣସି କର୍ମ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅହଂକାର କରିବାର ନାହିଁ । ଓଲଟା ସୋଲଟା କର୍ମ କରି ଦଣ୍ଡକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବାର ନାହିଁ । ପଣତରେ ଗଣ୍ଠି ବାନ୍ଧିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଢ଼ ସଂକଳପ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋତେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- କର୍ମଭୋଗ ରୂପୀ ପରିସ୍ଥିତିର ଆକର୍ଷଣକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟମୋହା ହୁଅ ।

ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ପରିସ୍ଥିତି କିଛି ନା କିଛି ପରିମାଣରେ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ନିଜର ଦେହର ହିସାବ କିତାବ ବା ବାକି ରହିଥିବା କର୍ମଭୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ରୋଗ ବ୍ୟାଧି ରୂପରେ ଆସୁଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡିକ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏହିସବୁ ଆକର୍ଷଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ

ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟମୋହା । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦେହର ବା ଦେହର ଦୁନିଆର ପରିସ୍ଥିତି ତୁମର ସ୍ଥିତିକୁ ହଲ୍ଚଲ୍ କରୁନଥିବ - ତେବେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିତି । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ଯିବ ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିଜର ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ସ୍ୱରୂପରେ ସହଜରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ବ୍ରତ - ଏହିଥିରେ ହିଁ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***